

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2545 ได้กำหนดหลักการใหญ่ในแนวทางการจัดการศึกษาว่า "การจัดการศึกษาต้องถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด" ผู้เรียนสำคัญที่สุดจึงเป็นกรอบหลักของการกำหนดหลักสูตรสถานศึกษา และการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนที่ต้องคำนึงถึงตลอดเวลา การจัดการศึกษาที่ "ผู้เรียนสำคัญที่สุด" ก็คือ การกำหนดหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง เรียนรู้อย่างมีความสุข โดยผ่านกระบวนการที่เป็นไปตามธรรมชาติ เต็มตามศักยภาพ และสนองความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อาทิ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2541 อ้างถึงใน สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2543 : 137) ได้กำหนดดัชนีการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางว่า นักเรียนจะต้องมีประสบการณ์ตรง สามารถเลือกทำกิจกรรมตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง ฝึกค้นหา รวบรวมข้อมูลและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง ฝึกปฏิบัติจนค้นพบความถนัดและวิธีการของตนเอง ฝึกคิดอย่างหลากหลาย สร้างสรรค์จินตนาการ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ตลอดจนสนใจใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง

คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้ (2543 : 20-21) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดคือการกำหนดจุดมุ่งหมาย สาระ กิจกรรม แหล่งเรียนรู้ สื่อการเรียน และการวัดผล ประเมินผลที่มุ่งพัฒนา "คน" และ "ชีวิต" ให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้เต็มความสามารถ สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจและความต้องการของผู้เรียน ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด จึงเป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรม และวิธีการเรียนรู้ ได้คิดเอง ปฏิบัติเอง ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งประเมินผลการพัฒนา การเรียนรู้ตามศักยภาพ ความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของแต่ละคน

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542 : 6) ได้กำหนดหลักการพื้นฐานของแนวคิด “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” ว่า ผู้เรียนมีบทบาทรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง รับผิดชอบตั้งแต่การเลือก การวางแผนสิ่งที่ตนจะเรียนเนื้อหาวิชาและวิธีที่ใช้สอนมีความสำคัญ และมีความหมายต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้จะประสบความสำเร็จหากผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาผู้เรียนหลายๆ ด้าน ทั้งด้าน ความรู้ความคิด ด้านการปฏิบัติ และด้านอารมณ์ความรู้สึกจะได้รับการพัฒนาไปพร้อมๆ กัน

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการจัดการศึกษาที่ระบุไว้ใน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ.2545 หมวด 4 การเรียนรู้ที่ถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด คือ การให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ เกิดทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถ นำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดหรือถือผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จะมีโครงสร้างพื้นฐานร่วมกัน 4 องค์ประกอบ คือ 1) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ 2) การสร้างความรู้ร่วมกัน 3) การนำเสนอความรู้ 4) การประยุกต์ใช้หรือการลงมือปฏิบัติ (กรมวิชาการ, 2546 : 227)

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีแนวคิดสอดคล้องกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นสำคัญทฤษฎีหนึ่ง คือ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎี พัฒนาการทางเขาวัวปัญญาของเพียเจต์ และวิกทอทสกี (Piaget and Vygotsky อ้างถึงใน ทิสนา แจมมณี, 2547 : 90-92) เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก เพียเจต์อธิบายว่า พัฒนาการทางเขาวัวปัญญาของบุคคลมีการปรับตัวผ่านทางกระบวนการซึมซับหรือดูดซึม และ กระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญาพัฒนาการเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับและซึมซับข้อมูลหรือ ประสบการณ์ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้ หรือโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม ส่วนวิกทอทสกี ให้ ความสำคัญกับวัฒนธรรมและสังคมมาก เขาอธิบายว่าสถาบันทางสังคม โดยเฉพาะสถาบันทาง ครอบครัวจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาเขาวัวปัญญาของแต่ละบุคคล คนแต่ละคน เกิดความคิดจาก ประสบการณ์ การแปลความหมายของแต่ละบุคคลขึ้นกับการรับรู้ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความสนใจ และภูมิหลังของแต่ละบุคคลซึ่งมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้วิกทอทสกี จึงเน้นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคลทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็น การเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ค้นพบสาระสำคัญหรือองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง อันเกิดจากการได้ศึกษาค้นคว้า ทดลอง แลกเปลี่ยนเรียนรู้และลงมือปฏิบัติจริง ทำให้ผู้เรียนรักการอ่าน รักการศึกษาค้นคว้า เกิดทักษะในการแสวงหาความรู้ เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ ซึ่งนำไปสู่การเป็นบุคคลแห่ง การเรียนรู้ (Learning Man) ที่พึงประสงค์ ในปัจจุบันถือว่าเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะทดแทนทัศนะ

ความรู้แบบเก่า โดยมีหลัก 3 ประการ คือ 1) การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ มิใช่เป็นการซึมซับหรือการบันทึกข้อมูลที่รับเข้ามาเป็นส่วนๆ 2) การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความรู้เดิมซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการสร้างความรู้ใหม่ 3) สถานการณ์หรือบริบทของการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญของการสร้างความรู้ (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2540 : 15)

ทิสนา เขมมณี (2547 : 94-95) กล่าวว่า การนำทฤษฎีการสร้างความรู้ไปใช้ในการเรียนการสอนจะมุ่งเน้นไปที่กระบวนการสร้างความรู้ (process of knowledge construction) เป้าหมายของการเรียนรู้จะต้องมาจากการปฏิบัติงานจริง เป้าหมายของการสอนจะเปลี่ยนจากการถ่ายทอดให้ผู้เรียนได้รับสาระความรู้ที่แน่นอนตายตัว ไปสู่การสาธิตกระบวนการแปลและสร้างความหมายที่หลากหลาย ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้จัดกระทำข้อมูลหรือประสบการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง เลือกลักษณะที่ต้องการเรียนเอง ตั้งกฎระเบียบเอง แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเอง เนื่องจากการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองนี้ ขึ้นกับความสนใจและการสร้างความหมายที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะหลากหลาย ดังนั้นการประเมินผลการเรียนการสอนจึงต้องมีลักษณะที่ยืดหยุ่นกันไปในแต่ละบุคคล

เพื่อให้การจัดการศึกษาสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ.2545 ผู้วิจัยซึ่งรับผิดชอบสอนวิชาคณิตศาสตร์ได้ กำหนดเป้าหมายสำคัญ 2 ประการเรียน คือ 1) การให้ผู้เรียนรู้จักวิธีคิด และ 2) การมีทักษะในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้เกี่ยวข้องในการศึกษาค้นคว้านำองค์ความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กลุ่มสาระคณิตศาสตร์จึงเห็นความสำคัญในการสร้างชุดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการคิดแบบผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ โดยใช้การสร้างโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ด้านกระบวนการคิด การบวก ลบ คูณ หาร ที่สามารถให้ทำผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีกว่าเดิม คือการนำเอาองค์ความรู้ที่ได้มาจัดกระบวนการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาใกล้ตัวผู้เรียน เรียนรู้จากสิ่งที่อยู่รอบตัว กล่าวคือ บริบทของชุมชนโดยเฉพาะปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จัดเป็นชุดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างความรู้ ตามกรอบทฤษฎี การสร้างความรู้ แต่เนื่องจากสภาพการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งเป็นผลมาจากศักยภาพการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน วิธีแก้ปัญหาก็เหมาะสมที่สุดที่ครูจะช่วยพัฒนาการเรียนการสอนให้นักเรียนที่อ่อน หรือเรียนไม่ทันเพื่อน สามารถบรรลุจุดมุ่งหมาย คือ การสอนซ่อมเสริม ดังนั้นผู้วิจัยจึงสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมรายวิชาคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้จากการสร้าง โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยศึกษาบริบทชุมชน อันได้แก่คาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ซึ่งเป็น

พื้นที่ที่สถานศึกษาตั้งอยู่ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ได้เกิดการเรียนรู้อันมาจากสภาพแวดล้อมของผู้เรียนเองที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองได้ดีขึ้น ซึ่งมีกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนที่เร้าความสนใจผู้เรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาต่างๆ ได้ดี ซึ่งจะส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ดีขึ้น และผลการศึกษาก็จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียน และเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมโดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้จากการสร้างโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ภายใต้บริบทชุมชน : กรณีคาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ

1. เพื่อสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมแบบผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเองให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ก่อนเรียนและหลังเรียนแบบผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง

ขอบเขตของการวิจัย

จากการศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดกระดังงา (จันทร์ราษฎร์บำรุง) กลุ่มสาระคณิตศาสตร์ การวิจัยนี้จึงออกแบบการสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมโดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้จากการสร้างโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ภายใต้บริบทชุมชน : กรณีคาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา โดยมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายไทรวิชัย ของอำเภอสทิงพระ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลาเขต 1 จำนวน 350 คน (<http://www.sk1.go.th> เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2551)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนวัดกระดังงา (จันทร์ราษฎร์บำรุง) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 1 จำนวน 22 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ใช้เวลาในการปฏิบัติการศึกษาค้นคว้าทั้งหมด 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนในกลุ่มทดลอง ในรายวิชาคณิตศาสตร์ (ค 22101) และคณิตศาสตร์ (ค 23101)

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ เรื่องการบวก ลบ คูณ และหาร จำนวนนับ ในรายวิชาคณิตศาสตร์ ค 22101 และ ค 23101 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

5. เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

- 5.1 ชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมแบบผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง
- 5.2 แบบทดสอบทางการเขียนแสดงกระบวนการคิด
- 5.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาคณิตศาสตร์ ค 22101 และ

ค 23101

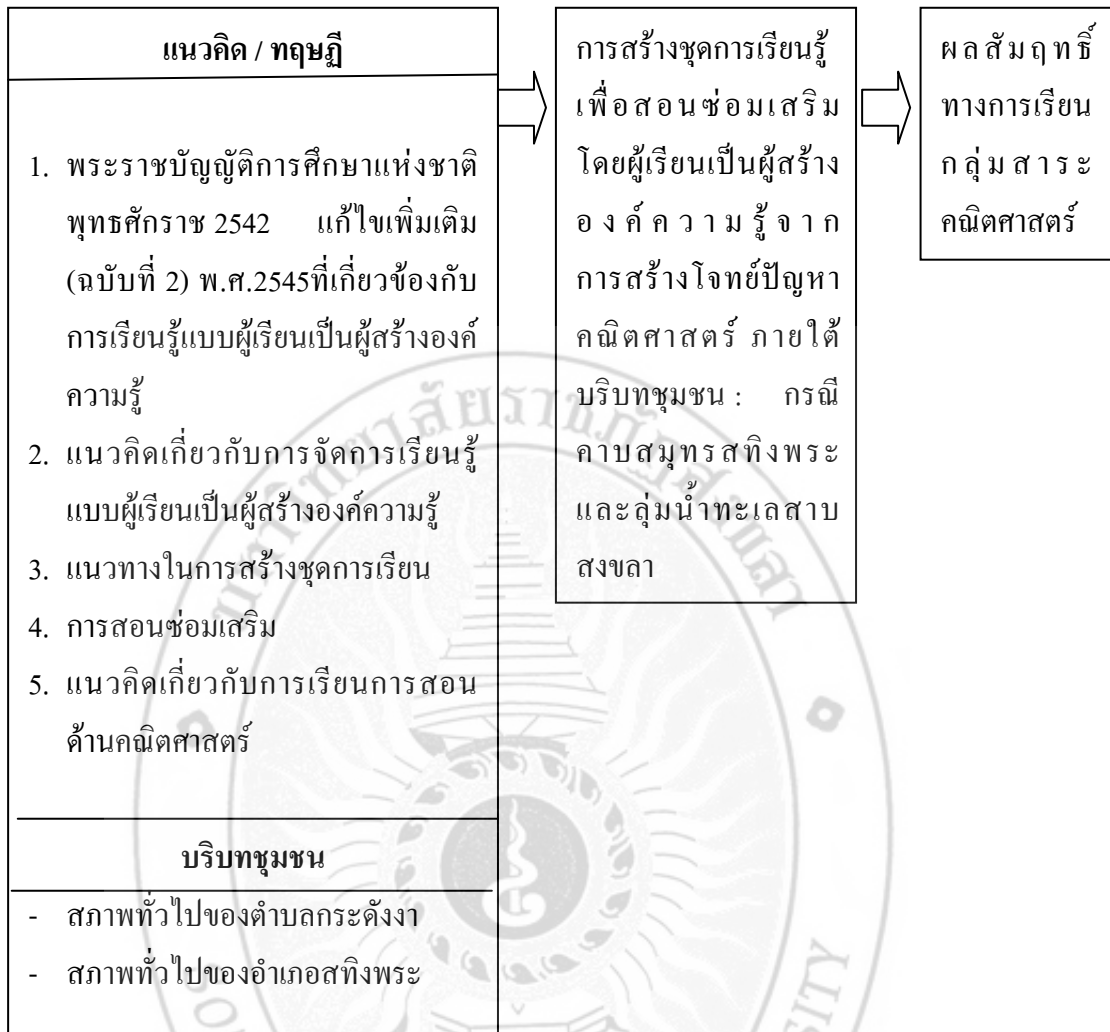
6. ตัวแปรที่ศึกษา

6.1 ตัวแปรต้น คือ การใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมโดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้เรื่องโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ภายใต้บริบทชุมชน : กรณีคาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา

6.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการสอนซ่อมเสริมเรื่องโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “การสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมโดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้จากการสร้างโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ภายใต้บริบทชุมชน : กรณีคาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

การทำวิจัยเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและจะสมบูรณ์ได้ต้องมีสมมติฐานการวิจัย ดังนี้เพื่อให้งานวิจัย แบบผู้เรียน เป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเองโดยใช้การสร้างโจทย์ปัญหา คณิตศาสตร์ภายใต้บริบทชุมชน โดยมีสมมติฐานดังนี้

1. ชุดการเรียนรู้เพื่อการสอนซ่อมเสริมเรื่อง โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ภายใต้บริบทชุมชน : กรณีคาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อการสอนซ่อมเสริมเรื่อง โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ สูงกว่าก่อนสอนซ่อมเสริมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมโดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้จากการสร้าง โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ภายใต้บริบทชุมชน : กรณีคาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา มีนิยามศัพท์ดังนี้คือ

1. ชุดการเรียนรู้ หมายถึง ชุดสื่อประสม ที่ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง คำชี้แจง ผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง ความรู้พื้นฐาน ใบกิจกรรม ใบความรู้ แบบฝึกปฏิบัติ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างความรู้
2. การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ลบ คูณ และหาร โดยการจัดกิจกรรมที่นอกเหนือจากการเรียนการสอนปกติ แก่นักเรียนที่มีความบกพร่อง และประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนโดยมุ่งแก้ไขข้อบกพร่อง และเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน
3. บริบทชุมชน หมายถึง ตำบลกระดังงา คาบสมุทรสทิงพระลุ่มและน้ำทะเลสาบสงขลา (ร่วมค้นหาข้อมูลกับมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาตามโครงการสร้างฐานข้อมูล องค์ความรู้ท้องถิ่น แหล่งวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และการสร้างชุดการเรียนรู้การสอนและสื่อ เพื่อกระตุ้นจิตสำนึกสาธารณะ ความรักความห่วงแหนลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา)
4. กระบวนการทางคณิตศาสตร์ หมายถึง ทักษะที่ได้รับการฝึกหัดอยู่ในชุดการเรียนรู้ การบวก ลบ คูณ และหาร เพื่อสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนจากการเรียนเรื่อง โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ซึ่งประเมินคะแนนที่ได้จากภาระงานต่างๆ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

6. เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หมายถึง เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้เกณฑ์มาตรฐานพิจารณาประสิทธิภาพของนวัตกรรมผู้วิจัยใช้แบบมาตรฐานพิจารณาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2540 : 101-102)

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยของคะแนนเต็มระหว่างการปฏิบัติ จากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อการสอนซ่อมเสริมได้ถูกต้องร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยของคะแนนเต็มหลังการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อการสอนซ่อมเสริมได้ถูกต้องร้อยละ 80

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมโดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้จากการสร้างโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ภายใต้บริบทชุมชน : กรณีคาบสมุทรสทิงพระและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในครั้งนี้มีประโยชน์และความสำคัญอย่างยิ่ง คือ

1. การสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อสอนซ่อมเสริมแบบการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อยู่ในเกณฑ์ที่สูงขึ้น
2. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้ไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี